

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 193/69

van de heer Bersani

aan de Commissie en de Raad van de Europese Gemeenschappen

(15 juli 1969)

Betreft: Intracommunautaire handel in vleesconserven

1. Kunnen de Raad en de Commissie verklaren waarom vleesconserven van Italiaanse oorsprong niet vrij worden toegelaten in de landen van de Europese Economische Gemeenschap?

2. Is het de Raad en de Commissie bekend dat sedert mei 1968 zich in Italië geen gevallen van varkenspest hebben voorgedaan en dat het geval van januari 1969 te Fiano Romano slechts betrekking had op twee, zegge twee, varkens?

3. Is het de Raad en die Commissie bekend dat een derde land, Zwitserland, dat zeker niet kan worden beschuldigd van gebrek aan nauwlettend hygiënisch toezicht op zijn eigen varkensstapel, sedert de tweede helft van mei 1967, de invoer van Italiaanse gerookte vleeswaren, zij het met bepaalde voorzorgsmaatregelen, toelaat?

4. Zijn de Raad en de Commissie derhalve niet van mening dat de verstreken tijd, uitsluitend uit hygiënisch oogpunt, meer dan voldoende is om de bescherming van de diverse nationale veestapels volledig te waarborgen en menen zij derhalve niet de Lid-Staten te moeten verzoeken de destijds tegen invoer uit Italië uitgevaardigde verboden te herroepen?

Antwoord van de Raad van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

1, 2, 3 en 4. Hoewel de Raad van oordeel is dat het veeleer tot de taak van de Commissie behoort op deze concrete vraag te antwoorden, kan hij op grond van hem ter kennis gebrachte inlichtingen meedelen, dat de in Italië geconstateerde epidemie van Afrikaanse varkenspest een jaar (maart 1967 — maart 1968) heeft geduurd. De Lid-Staten hebben toen de invoer van bereidingen van varkensvlees uit Italië verboden, iets waartoe zij bij de huidige regeling bevoegd zijn. Naderhand zijn bepaalde verboden opgeheven.

Met betrekking tot de vleeswaren wordt momenteel in het kader van de Raad het voorstel van de Com-

missie voor een richtlijn van de Raad bestudeerd betreffende de gezondheidsvraagstukken in verband met het handelsverkeer in produkten op basis van vlees; de aanvaarding van deze richtlijn is vertraagd door een aantal moeilijkheden die op technisch en juridisch gebied zijn gerezen.

In de toekomst zullen in het kader van de communautaire regelingen vraagstukken als het onderhavige gemakkelijker kunnen worden opgelost, doordat de Raad op 15 oktober 1968 ⁽²⁾ een Permanent Veterinair Comité heeft opgericht als één der media van het sanitaire beleid, en procedures heeft vastgesteld volgens welke dit Comité zal functioneren.

⁽¹⁾ Het antwoord van de Commissie is reeds gepubliceerd (PB nr. C 126 van 2. 10. 1969, blz. 7).

⁽²⁾ PB nr. L 252 van 18. 10. 1968, blz. 23.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 256/69

van de heer Vredeling

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(8 september 1969)

Betreft: Preferentieel akkoord met Israël

Hoever is de Raad gevorderd met „de bestudering van de mogelijke oplossingen voor een preferentieel akkoord met Israël, ten einde spoedig een verslag daarover te kunnen opstellen en algemene richtlijnen voor een eventuele compromisoplossing naar voren te brengen” (aanhaling ontleend aan een mededeling in het „Bulletin van de Europese Gemeenschappen” van juni 1969, blz. 65)?

Antwoord

(25 november 1969)

De studie waarnaar het geachte Parlements lid verwijst, werd afgesloten met een door de Raad tijdens zijn zitting van 17 oktober 1969 aangenomen mandaat, waarmee wordt beoogd de Commissie in staat te stellen om onderhandelingen met Israël aan te knopen ten einde na te gaan of tussen de Europese Economische Gemeenschap en Israël een preferentieel handelsakkoord kan worden gesloten op de in genoemd mandaat vastgestelde grondslagen. Van 12 tot en met 14 november 1969 werd een eerste onderhandelingsvergadering gehouden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 257/69

van de heer Vredeling

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(8 september 1969)

Betreft: Terminologie gebezigd in perscommuniqués van de Raad

1. Kan de Raad in aansluiting op zijn antwoord op schriftelijke vraag nr. 163/69 ⁽¹⁾ nog mededelen of hij vanuit zijn verlangen naar het gebruik van een gemakkelijk te begrijpen terminologie in zijn mededelingen aan de pers de voorkeur geeft bij voorbeeld aan de term „Nederlandse delegatie” boven „Nederlands lid” of „Nederlandse leden” ter aanduiding van de vertegenwoordiging van de Nederlandse Regering in de Raad?

2. Omvat de door de Raad gebruikte term „delegatie” mede de ambtelijke staf waarvan een of meer vertegenwoordigers van de regeringen in de raadszittingen zich plegen te doen vergezellen?

⁽¹⁾ PB nr. C 107 van 18. 8. 1969, blz. 23.

3. Is het mogelijk dat een in de Gemeenschap gangbare terminologie, welke in feite reeds sinds jaren in communautaire kringen gangbaar is, in feite toch minder juist of minder gelukkig te noemen is, zoals bij voorbeeld het gebruik in raadskringen (voor zover dit „communautair” kan worden genoemd) om in het Frans het Europese Parlement aan te duiden als „Assemblée Parlementaire Européenne”, ofschoon deze instelling overeenkomstig haar resolutie van 30 maart 1962 ⁽²⁾ voor wat het Frans betreft de benaming „Parlement Européen” heeft aangenomen?

4. Is de Raad bereid zijn aan de intergouvernementele praktijk ontleende term „delegatie” (die geenszins gebezigd wordt met het oog op een gemakkelijk te begrijpen terminologie) te vervangen door „lid respectievelijk leden van de Raad”?

⁽²⁾ PB nr. 31 van 26. 4. 1962, blz. 1045/62.

Antwoord

(25 november 1969)

1, 2 en 3. De Raad wenst inderdaad in zijn mededelingen aan de pers een eenvoudige terminologie te bezigen en meent voorts dat de term „delegatie”, die de gehele vertegenwoordiging van een regering in de Raad omvat, niet minder juist of gelukkig is dan een andere uitdrukking.

4. De Raad verwijst naar de door hem gegeven antwoorden op de schriftelijke vragen nrs. 2/67 ⁽¹⁾ en 163/69.

⁽¹⁾ PB nr. 90 van 10. 5. 1967, blz. 1757/67.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 267/69

van de heer Vredeling

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(18 september 1969)

Betreft: Nieuwe richtlijnen voor prijscontrole in het handelsverkeer tussen de Bondsrepubliek Duitsland en de D.D.R.

1. Heeft de Raad kennis genomen van de volgende mededeling in de Berliner Tageszeitung van 31 juli 1969 ⁽¹⁾:

„DDR“-Ware darf künftig bis zu 10 Prozent billiger sein

Die zuständigen Bundesressorts bereiten gegenwärtig neue Preisprüfungsrichtlinien für den Interzonenhandel vor.

ne. Bonn. Schneller, unbürokratischer und nunmehr nach bundeseinheitlichen Maßstäben soll künftig die Preisprüfung für Waren erfolgen, die im Rahmen des innerdeutschen Handels nach der Bundesrepublik geliefert werden. Mit diesem Ziel wird gegenwärtig eine Neufassung der bisherigen Preisprüfungsrichtlinien für den Interzonenhandel von den zuständigen Bundesressorts vorbereitet.

Die bisher für die Preisprüfung überwiegend zuständigen Länderpreisbehörden werden in Zukunft nur noch im Rahmen des sogenannten „Vorverfahrens“ tätig werden, in dem festgestellt wird, ob und in welchem Umfang das jeweilige Angebot aus der „DDR“ die im Bundesgebiet für gleichartige Waren üblichen Preise unterschreitet.

Nur wenn hier erhebliche Differenzen vorliegen und die Vermutung schädlicher Auswirkungen für die westdeutschen Hersteller besteht, soll ein sogenanntes Hauptverfahren bei den zuständigen Bundesämtern für Wirtschaft bzw. Ernährung und

Landwirtschaft in Frankfurt eröffnet werden. Ergibt sich dabei, daß das Bezugsvolumen aus der „DDR“ zur westdeutschen Produktion nur in einem unbedeutenden Umfang steht und eine empfindliche Beeinträchtigung der westdeutschen Hersteller nicht zu erwarten ist, soll das Verfahren künftig eingestellt werden. In allen übrigen Fällen wird eine „Hauptprüfung“ ggf. unter Hinzuziehung von Sachverständigen der Wirtschaft eingeleitet werden. Dabei muß unter Berücksichtigung aller Umstände die tatsächliche Differenz zwischen dem Abgabepreis der Zone und den Ab-Werk-Preisen in der Bundesrepublik ermittelt werden.

Die neuen Richtlinien sehen hierzu vor, daß im allgemeinen eine Preisdifferenz von weniger als 10 Prozent nicht als schädigend für die westdeutschen Konkurrenten anzusehen ist. Das Preisprüfungsverfahren muß nach den neuen Richtlinien innerhalb von drei Monaten abgewickelt werden. Überdies beabsichtigt die Bundesregierung, für bestimmte Warengruppen künftig generelle Preisgenehmigungen zu erteilen, so daß in diesen Fällen eine Einzelprüfung künftig fortfallen würde.

Die Zulässigkeit eines Preisabschlags bis zu 10 Prozent gegenüber vergleichbaren Waren westdeutscher Herkunft wird in Bonn mit dem geringeren qualitätsmäßigen Ansehen des „DDR“-Angebots, dem höheren Reparaturrisiko und den Schwierigkeiten bei der Ersatzteilversorgung begründet. Ein weiteres Risiko bestand darin, daß man die angebotene Zonen-Ware nicht besichtigen konnte. Dieser Nachteil wird aber jetzt ausgeräumt durch die Einrichtung von Kommissionslagern.“?

⁽¹⁾ Zie voetnoot (vertaling) op blz. 4.

2. Heeft de Bondsrepubliek Duitsland krachtens het protocol betreffende de binnenlandse handel van Duitsland en de daarmee samenhangende vraagstukken, behorend bij het E.E.G.-Verdrag, deze maatregelen als uitvoeringsbepalingen van het handelsverkeer tussen die Bondsrepubliek en de D.D.R. ter kennis van de andere Lid-Staten en van de Raad gebracht?

3. Acht de Raad deze uitvoeringsmaatregelen en hun toepassing in overeenstemming met de beginselen van de gemeenschappelijke markt?

4. Is het waar, dat het Statistisches Bundesamt voor het handelsverkeer tussen Oost- en West-Duitsland sinds 1 januari 1969 geen nadere specificaties meer publiceert voor de pluimvee- en eierensector?

5. Indien dit zo is, acht de Raad het dan in het belang van de Gemeenschap dat hem hierover in de toekomst geen gegevens meer ter beschikking staan? Indien de Raad aan deze gegevens waarde hecht, is hij dan bereid stappen te ondernemen bij de Regering van de Bondsrepubliek ten einde publikatie van deze statistische gegevens ook na 1 januari 1969 te handhaven?

(¹) (Vertaling van het Secretariaat van het Parlement):

„Goederen uit „D.D.R.” mogen in het vervolg tot 10% goedkoper zijn

Bevoegde federale diensten bereiden nieuwe richtlijnen voor voor prijscontrole in het interzonale verkeer.

ne. Bonn. Het toezicht op de prijzen van goederen die in het kader van de interne Duitse handel naar de Bondsrepubliek worden geleverd zal in het vervolg sneller, minder bureaucratisch en volgens uniforme maatstaven geschieden. Hiertoe wordt op het ogenblik door de betrokken federale departementen een herziening voorbereid van de geldende richtlijnen voor de prijscontrole bij het interzonale handelsverkeer.

De tot dusver in de eerste plaats bevoegde autoriteiten van de deelstaten zullen in de toekomst nog

slechts optreden in het kader van een voorbereidende procedure waarbij wordt vastgesteld of en in welke mate een aanbieding uit de „D.D.R.” beneden de op het gebied van de Bondsrepubliek gebruikelijke prijzen voor gelijksoortige goederen blijft.

Slechts wanneer hierbij aanzienlijke verschillen aan de dag treden en voor nadelige gevolgen voor de Westduitse fabrikanten moet worden gevreesd, moeten de bevoegde federale bureaus voor economische aangelegenheden, respectievelijk voedselvoorziening en landbouw te Frankfurt de eigenlijke procedure openen. Indien blijkt dat de in de „D.D.R.” aangekochte hoeveelheid slechts van geringe betekenis is in vergelijking met de Westduitse productie en geen aanmerkelijk nadeel voor de Westduitse fabrikanten behoeft te worden gevreesd, moet de procedure worden stopgezet. In alle andere gevallen wordt overgegaan tot het feitelijke onderzoek, eventueel met inschakeling van deskundigen uit het bedrijfsleven.

Bij dit onderzoek moet, met inachtneming van alle omstandigheden, het werkelijke verschil worden berekend tussen de Oostduitse verkoopprijs en de prijzen af-fabriek in de Bondsrepubliek. In de nieuwe richtlijnen wordt gesteld dat een prijsverschil van minder dan 10% in het algemeen niet als schadelijk voor de Westduitse concurrenten moet worden beschouwd. De controleprocedure moet volgens de nieuwe richtlijnen binnen drie maanden worden afgewikkeld. Bovendien is de Bondsregering voornemens voor bepaalde categorieën van goederen in de toekomst algemeen geldende machtigingen met betrekking tot de prijzen te verlenen, zodat in deze gevallen de individuele controle komt te vervallen.

De toelaatbaarheid van een prijsverschil van ten hoogste 10% ten opzichte van vergelijkbare goederen van Westduitse herkomst wordt in Bonn gemotiveerd met de geringere waardering die de aanbiedingen uit de „D.D.R.” uit een oogpunt van kwaliteit genieten, de grotere risico's in verband met reparaties en de moeilijkheden bij het verkrijgen van onderdelen. Voorts bestond tot dusver het nadeel dat de door Oost-Duitsland aangeboden goederen niet konden worden bezichtigd. Dit nadeel wordt thans echter uit de weg geruimd door de inrichting van commissiedepots.”

Antwoord

(25 november 1969)

ad 1. De Raad heeft kennis genomen van het sub 1 van de vraag aangehaalde artikel uit de „Berliner Tageszeitung” van 31 juli 1969.

ad 2 en 3. De werkzaamheden in verband met een nieuwe ontwerp-richtlijn betreffende de binnenlandse handel van Duitsland bevinden zich nog in het voorbereidende stadium. Het aan het Verdrag tot oprichting van de E.E.G. gehechte Protocol betreffende de binnenlandse handel van Duitsland en de daarmee samenhangende vraagstukken stelt het verstrekken van inlichtingen over zulke werkzaamheden niet verplicht.

ad 4 en 5. Het Statistisches Bundesamt heeft na 1968 geen wijziging gebracht in het programma voor de bekendmaking der statistieken over het handelsverkeer tussen de monetaire zones van respectievelijk de Westduitse en de Oostduitse mark (zie categorie, F, serie 6).

Een uitvoerige lijst komt, zoals altijd, in elke jaarlijkse aflevering van genoemde serie voor.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 272/69

van de heer Vredeling

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(19 september 1969)

Betreft: Financiering van de uitgaven betreffende de uitvoering van de overeenkomst inzake voedselhulp in het kader van de G.A.T.T.

1. Ligt het in het voornemen van de Raad of van de Vertegenwoordigers van de Regeringen van de Lid-Staten die deel uitmaken van de Raad om de regeling van de financiering van de uitgaven betreffende de uitvoering van de overeenkomst inzake voedselhulp, die de Gemeenschap in het kader van de G.A.T.T. is aangegaan, niet vast te stellen op basis van een voorstel van de Commissie ⁽¹⁾?
2. Heeft de Commissie of de diensten daarvan een dergelijk voorstel of ontwerp ook niet aan de Raad overhandigd?
3. Op welke communautaire rechtsbepalingen dient de financiering van de uitgaven betreffende de uitvoering van de overeenkomst inzake voedselhulp te berusten?

⁽¹⁾ Zie ook het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag nr. 165/69; PB nr. C 112 van 28. 8. 1969, blz. 26.

Antwoord*(25 november 1969)*

1. Tijdens zijn zitting van 17 oktober 1969 heeft de Raad, op basis van een voorstel van de Commissie, de verordening betreffende de communautaire financiering van de uitgaven betreffende de uitvoering van de Overeenkomst inzake voedselhulp ⁽¹⁾ aangenomen.
2. Het voorstel van de Commissie, waarover het Europese Parlement is geraadpleegd, dateert van 18 december 1968 ⁽²⁾.
3. Bovengenoemde verordening is gegrond op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name op de artikelen 43, 200, lid 3, en 209.

⁽¹⁾ PB nr. L 263 van 21. 10. 1969, blz. 6.

⁽²⁾ PB nr. C 17 van 12. 2. 1969, blz. 22.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 282/69

van de heer Gerlach

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(26 september 1969)

Betreft: Franse steunregeling in de textielsector

In haar beschikking van 18 juli 1969 betreffende de Franse steunregeling ter bevordering van het onderzoek en de vernieuwing van de industriële en commerciële structuren in de textielsector⁽¹⁾ heeft de Commissie vastgesteld dat de bij decreet nr. 65-1163 van 24 december 1965 ingestelde steunregeling „onverenigbaar is met de gemeenschappelijke markt”. Zij acht het echter redelijk „een zekere termijn voor de aanpassing van de wijze van financiering van de in de onderhavige beschikking bedoelde steun vast te stellen” en heeft derhalve bepaald dat deze steun pas per 1 april 1970 niet meer mag worden verleend.

1. Waarom mag een Lid-Staat een overtreding van het Verdrag nog acht maanden lang voortzetten, nadat deze — via een relatief langdurige procedure — uitdrukkelijk als zodanig werd geconstateerd?

2. Waarom meent de Commissie in het onderhavige geval een termijn voor de aanpassing van de wijze van financiering van de steun te moeten vaststellen?

3. Heeft de Commissie de belangen van de Franse textielindustrie afgewogen tegen die van de zich in

⁽¹⁾ PB nr. L 220 van 1. 9. 1969, blz. 1.

moeilijke omstandigheden bevindende textielindustrieën van enige andere Lid-Statens welke zoals de Commissie zelf heeft geconstateerd sterk de weerslag van de Franse steunregeling ondervinden, en waarom is deze afweging van de belangen uitgevallen ten gunste van de door middel van een schending van het Verdrag bevoordeelde Franse textielindustrie?

4. Hoe valt volgens de Commissie deze royale behandeling van verdragsschendingen te rijmen met de relatief strenge geldboetes die zij eveneens in juli 1969 aan het internationale kininekartel⁽²⁾ en het internationale kleurstoffenkartel⁽³⁾ heeft opgelegd?

5. Volgens welke criteria behandelt en straft de Commissie schendingen van het Verdrag?

6. Meent de Commissie niet dat het stellen van ruime termijnen voor maatregelen tot beëindiging van overtredingen van het Verdrag de Regeringen der Lid-Statens zullen aanmoedigen het voortaan niet meer zo nauw te nemen met het naleven der bepalingen van de Europese Verdragen?

⁽²⁾ PB nr. L 192 van 5. 8. 1969, blz. 5.

⁽³⁾ PB nr. L 195 van 7. 8. 1969, blz. 11.

Antwoord

(24 november 1969)

1. De procedure waarop de geachte Afgevaardigde doelt is vastgelegd in artikel 93, lid 2, eerste en tweede alinea, van het E.E.G.-Verdrag. Er wordt in bepaald: „Indien de Commissie . . . . . vaststelt dat een steunmaatregel . . . . . niet verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt . . . . . bepaalt zij dat de betrokken staat die steunmaatregel moet opheffen of wijzigen binnen de door haar vast te stellen termijn. Indien deze Lid-Staat dat besluit niet binnen de gestelde termijn nakomt, kan de Commissie . . . . . zich in afwijking van de artikelen 196 en 170 rechtstreeks tot het Hof van Justitie wenden”.

In de door de geachte Afgevaardigde genoemde zaak heeft de Commissie inderdaad vastgesteld dat de Franse steunregeling ter bevordering van het onderzoek en de vernieuwing van de industriële en com-

merciële structuren in de textielsector niet verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt, wegens de wijze van financiering. Zij heeft daarom op 18 juli 1969 beslist dat de Franse Regering deze steunregeling vóór 1 april 1970 dient te laten vervallen of te wijzigen.

Slechts ingeval de Franse Regering zich niet vóór 1 april 1970 naar deze beschikking zou richten, zou de niet-inachtneming daarvan kunnen worden vervolgd als zijnde een inbreuk op het E.E.G.-Verdrag.

Overigens heeft de Franse Regering bij het Hof van Justitie een beroep tot nietigverklaring van de beschikking van 18 juli 1969 ingesteld.

2. Een beschikking tot opheffing of wijziging van een steunmaatregel kan zowel op institutioneel of

administratief als op economisch of sociaal gebied niet onaanzienlijke gevolgen hebben; het is daarom in sommige gevallen dienstig aan een dergelijke beschikking een termijn voor de uitvoering te verbinden. Dit is ook de reden waarom deze mogelijkheid uitdrukkelijk in het E.E.G.-Verdrag werd vastgelegd, en wel in de regels voor de in het voorgaande antwoord bedoelde procedure. De Commissie heeft overigens in het kader van deze procedure reeds meermaals een termijn vastgesteld voor de inachtneming van haar beschikkingen.

Ten aanzien van meer in het bijzonder de Franse steunregeling in de textielsector zij erop gewezen dat niet de steun zelf maar de wijze van financiering werd aangevochten. Een aanpassing van de Franse steunregeling voor de textielindustrie stuit echter onvermijdelijk op administratieve en technische moeilijkheden die slechts binnen een bepaalde termijn kunnen worden opgelost. De Commissie heeft de Franse Regering derhalve de nodige tijd willen geven, opdat deze de uitwerking van haar besluit op de betrokken steunregeling kan nagaan, de verschillende mogelijke oplossingen kan beoordelen en ten slotte de maatregelen van haar keuze vast kan stellen en ten uitvoer leggen.

3. De in de beschikking van de Commissie vastgestelde termijn dient niet om de Franse textiel-

industrie te begunstigen, doch slechts — zoals in het voorafgaande antwoord uiteengezet — om een behoorlijke aanpassing van de betrokken steunregeling mogelijk te maken.

4 en 5. De Commissie stelt er prijs op de geachte Afgevaardigde te verzekeren dat zij zowel toeziet op de naleving van de communautaire voorschriften inzake steunmaatregelen van de staten als op de naleving van de bepalingen inzake kartels. Ten aanzien van de criteria voor een optreden van de Commissie ter zake zij opgemerkt dat deze in de verdragen zelf en in de uitvoeringsverordeningen zijn vastgelegd. De vaststelling van een termijn waarbinnen de Franse Regering haar steunregeling voor de textielsector dient te wijzigen, is in overeenstemming met de verdragsbepalingen inzake steunmaatregelen.

6. De noodzaak eventueel een termijn voor de wijziging of opheffing van een steunmaatregel vast te stellen om institutionele, administratieve, economische of sociale redenen, wordt door geen enkele regering der Lid-Staten in twijfel getrokken. De aan de beschikking van 18 juli 1969 verbonden termijn lijkt geen invloed te kunnen uitoefenen op de toekomstige houding van de regeringen ten aanzien van de naleving der verdragen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 285/69

van de heer Behrendt

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(26 september 1969)

Betreft: Woningbouwkredieten voor het personeel van de Europese Gemeenschappen

De Raad is sedert 8 mei 1969 in het bezit van een voorstel van de Commissie voor een verordening tot vaststelling van het gebruik van het pensioenfonds van het vroegere ambtenarenstatuut van de E.G.K.S.

1. Waarom is het Europese Parlement niet over dit voorstel voor een verordening geraadpleegd?

2. Op welke moeilijkheden stuit de goedkeuring van de voorstellen door de Raad en hoe motiveert de Raad zijn eventuele bezwaren?

3. Waarom aarzelt de Raad dit voorstel voor een verordening goed te keuren, hoewel de nationale ambtenaren in tegenstelling tot het personeel van de Europese Gemeenschappen sedert geruime tijd wo-

ningbouwkredieten tegen verlaagde rente kunnen verkrijgen?

4. Is het de Raad bekend dat naar aanleiding van een particulier initiatief alleen al in Luxemburg meer dan 200 gezinnen belangstelling voor de bouw van een eigen huis in de nabije toekomst hebben getoond en rekenen op de toekenning van de door de Commissie aangekondigde leningen tegen verlaagde rente?

5. Geeft de Raad zich er rekenschap van dat de terreinen aan de rand en in de omgeving van Brussel en Luxemburg als gevolg van de ontsluiting van deze steden voor het verkeer binnenkort zeer in prijs zullen stijgen zodat met de goedkeuring van de voorgestelde verordening spoed moet worden betracht?

6. Wanneer denkt de Raad het voorstel voor een verordening goed te keuren?

Antwoord*(25 november 1969)*

Bij schrijven van 19 mei 1969 is aan de Raad het voorstel van de Commissie voorgelegd voor een verordening tot vaststelling van de aanwending van het vermogen van het in artikel 83, lid 1, van het vroegere Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal bedoelde pensioenfonds.

1. De verordening in kwestie dient overeenkomstig de bepalingen van het Statuut van de ambtenaren der Europese Gemeenschappen, in casu van artikel 2, sub 11, eerste alinea, van Verordening (EEG) nr. 259/68 van de Raad van 29 februari 1968⁽¹⁾, te worden vastgesteld.

Deze verordening dient luidens bovengenoemd artikel door de Raad met gekwalificeerde meerderheid van stemmen, op voorstel van de Commissie, ingediend na raadpleging van het Comité voor het Sta-

⁽¹⁾ PB nr. L 56 van 4. 3. 1968, blz. 1.

tuut te worden aangenomen. De procedure voorziet dus niet in raadpleging van het Europese Parlement.

2 t/m 6. Reeds op 30 mei 1969 en vervolgens op 16 oktober 1969, hebben de instanties van de Raad een onderzoek aan het Commissievoorstel gewijd. Daarbij bleek dat het voorstel een aantal juridische en financiële problemen opriep voor de analyse waarvan een aanvullende documentatie noodzakelijk was.

De Raad is zich bewust van het belang van de vraagstukken welke genoemd voorstel beoogt op te lossen en hij zal niet nalaten, de bestudering daarvan te hervatten zodra de gevraagde aanvullende documentatie hem zal zijn toegezonden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat niet in alle Lid-Staten het gebruik bestaat dat aan ambtenaren leningen tegen verlaagde rente voor woningbouw worden verstrekt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 289/69**van de heer Vredeling****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***1 oktober 1969*

Betreft: Werkzaamheden in de ambtelijke comité's van beheer in het kader van de marktordeningen van landbouwprodukten

Kan de Commissie naar aanleiding van haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 148/69⁽¹⁾ betreffende de werkzaamheden in de ambtelijke comité's van beheer in het kader van de marktordening van landbouwprodukten mededelen in welk geval het desbetreffende comité van beheer een ongunstig advies heeft uitgebracht over de hem door de Commissie voorgelegde maatregelen, welke conclusie de Commissie uit dit negatieve advies heeft getrokken en welke gevolgen dit heeft gehad?

⁽¹⁾ PB nr. C 124 van 23. 9. 1969, blz. 2

Antwoord*(26 november 1969)*

Het Comité van beheer voor eieren en slachtpluimvee heeft op 27 september 1968 een afwijzend advies uitgebracht inzake een voorstel om geen extra bedrag voor geslachte kippen en kuikens vast te stellen.

Aangezien de Commissie heeft gevraagd deze kwestie opnieuw onder ogen te zien, is op 4 oktober 1969 een voorstel tot vaststelling van een extra bedrag voor geslachte kippen en kuikens aan het Comité van beheer ter fine van advies voorgelegd. Het Comité heeft met algemene stemmen een gunstig advies over dit laatste voorstel uitgebracht, dat vervolgens door de Commissie is aangenomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 297/69

van de heer Califice

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 oktober 1969)

Betreft: Economische toestand van de Gemeenschap

In maart 1968 nam het Europese Parlement een resolutie ⁽¹⁾ aan, waarin de uiteenzetting van de Commissie over de economische situatie in de Gemeenschap in 1967 en de vooruitzichten voor 1968 werd goedgekeurd, doch waarin de Commissie werd aanbevolen:

„... om de oplossing van de betalingsbalansproblemen van de Verenigde Staten — waarvan de betekenis ook voor de Europese Economische Gemeenschap niet hoog genoeg kan worden aangeslagen — in samenwerking met de Verenigde Staten te zoeken in een gemeenschappelijk, over enige jaren lopend programma”.

⁽¹⁾ PB nr .C 27 van 28. 3. 1968, blz. 28.

Met het oog hierop besloot de Gemeenschap eenzijdig de toepassing van de met de Verenigde Staten in het kader van de Kennedy-ronde overeengekomen tariefverlagingen te vervroegen.

De gebeurtenissen die vervolgens in 1968 invloed hebben uitgeoefend op de communautaire economie — Franse crisis en monetaire crisis — en het gedeeltelijk herstel van de betalingsbalans van de Verenigde Staten vormden voor de Gemeenschap aanleiding om de voorgenomen eenzijdige verlaging uit te stellen.

Kan de Commissie, gezien de huidige situatie van de betalingsbalans van de Verenigde Staten enerzijds en van de economie van de Gemeenschap anderzijds, mededelen welk gevolg zij thans bereid is te geven aan de hierboven aangehaalde aanbeveling van het Europese Parlement?

Antwoord

(26 november 1969)

De Commissie moge ter beantwoording van de vraag van het geachte Parlements lid verwijzen naar de bewoordingen van de resolutie van de Raad van 8 april 1968.

Aangezien de Raad begrip wenste te tonen voor de moeilijkheden waarmee de Verenigde Staten ten aanzien van hun betalingsbalans te kampen hadden, en bereid was zijn medewerking in deze te verlenen, had de Raad inderdaad besloten dat de Gemeenschap bereid zou zijn de derde tranche (1/5) van de bij de beëindiging van de Kennedy-ronde overeengekomen tariefverlagingen reeds vanaf 1 januari 1969, dus een jaar vroeger dan het overeengekomen programma, toe te passen. Bovendien ging de Gemeenschap ermee akkoord dat de Verenigde Staten hunnerzijds de tweede tranche van de verlagingen welke op 1 januari 1969 zou ingaan, eerst met ingang van 1 januari 1970 zouden toepassen en bij de derde tranche zouden voegen.

De toepassing van het besluit van de Gemeenschap was afhankelijk van de verwezenlijking van een hypothese welke op twee factoren berustte, namelijk: dat geen enkele maatregel ter bescherming van de invoer en geen enkele maatregel tot steun bij de

uitvoer, in welke vorm dan ook, door de Verenigde Staten zouden worden genomen en dat de Verenigde Staten de „American Selling Price” vóór 1 januari 1969 zouden afschaffen overeenkomstig het Protocol betreffende chemische produkten behorende bij het Protocol van Genève (1967).

Aangezien de Raad in december 1968 had geconstateerd dat de gestelde hypothese niet als verwezenlijkt kon worden beschouwd, behoefde hij zich dus niet uit te spreken over de toepassing van zijn resolutie tot vervroeging met ingang van 1 januari 1969. De Raad handhaafde echter zijn standpunt dat tot vervroeging zou worden overgegaan indien de genoemde hypothese werkelijkheid zou worden.

Hierbij zij echter gewezen op het feit dat hoe meer de afgesproken datum voor de toepassing van de derde tranche van tariefverlagingen, dus 1 januari 1970, nadert, de vervroeging des te meer aan betekenis inboet en praktisch geheel overbodig wordt.

De Commissie betreurt te moeten constateren dat de omstandigheden op grond waarvan het aanbod tot samenwerking, dat van zo grote economische en politieke betekenis was, had kunnen worden uitgevoerd, zich niet hebben voorgedaan.